

nu saaledes, at Anvendelse af Elektricitet som Drivkraft eller til Belysning er en *fri Sag*, men det er tillige en *privat Sag*. Det er en *fri Sag* i den Forstand, at enhver har Lov til at anvende denne Kraft i i øvrigt tilladelige Øjemed. Hvis de ville bruge den til Virksomheder, der ere undergivne Eneret, saasom Telegraf, Telefon eller Jernbanedrift, maa de naturligvis have den dertil fornødne Tilladelse fra Lovgivningsmagten eller Regeringen. Men bortset derfra, kan enhver anvende elektrisk Kraft indenfor sit eget Omraade, som han bedst ved og kan. — Imidlertid er det ogsaa, som jeg sagde, en *privat Sag* i den Forstand, at der ikke er nogen Hjælp for ham at faa til at bringe denne Kraft udenfor sit eget Omraade uden ved frivillig Overenskomst med dem, paa hvis Omraade han da kommer ind. Ikke en Gang ved Regeringens Hjælp er det muligt for den, der ønsker at anlægge et Elektricitetsværk, at bringe dets Kraft ud til andre, som ønske at bruge det, naar man skal over en Trediemands Ejendom, uden dennes Samtykke, hvilket ofte kan være vanskeligt at opnaa, især da det tidt drejer sig om mange Trediemænd, over hvis Ejendomme den elektriske Kraft maa føres for at komme fra den, der fremskaffer den, til den, der ønsker at bruge den. Vil man altsaa gøre det muligt for Befolkningen at anvende elektrisk Kraft i det Omfang, som det nu for Tiden ønskes indenfor store Kredse i vort Land — det er noget, de Herrer have set tilstrækkeligt af Bladene —, saa maa der ny Lovregler til, der for det første skulle gaa ud paa at gøre det muligt for dem, der anlægge Værker, at bringe Kraften til dem, der ønske at bruge den, uden at skulle mødes af Krakileri, mere eller mindre begrundet Modstand fra deres Side, over hvis Ejendom Kraften maa føres. Men dermed følger nødvendigt, at der ogsaa maa gives Regler for, hvilket Ansvar den vedkommende paadrager sig, hvis denne Overførelse fremkalder Skade eller Tab for Trediemand. I førstnævnte Henseende indeholdes de ny Regler i dette Lovforslags Kapitel 3, hvor der gives Adgang til at føre den elektriske Kraft fra det Sted, hvor den tilvejebringes, til det Sted, hvor den skal bruges, være sig gennem Ekspropriation eller paa anden Maade med Overvindelse altsaa af den Modstand, der mulig rejses fra de Trediemænd, hvis Ejendomme eller Omraader deraf berøres. Myndigheden til at afgøre, om en saadan Overførelse maa finde Sted, er lagt i Hænderne paa Ministeren for offentlige Arbej-

der, og det er altsaa overfor ham, at de paagældende: Anlæggeren og Brugeren maa anføre de Grunde, de have for Hensigtsmæssigheden af et saadant Anlæg. Til Bistand for ham er der saa anordnet en saakaldt Elektricitetskommission, der har paa hans Vegne — da man jo ikke kan forudsætte, at han eller Ministeriet i det hele er i Besiddelse af fornøden teknisk Kundskab eller Indsigt — at undersøge og udtale sig om, hvorvidt alle fornødne Hensyn ere tagne, og hvorvidt der er tilstrækkelig Grund til at paalægge Trediemand at taale, at Anlægget føres over hans Omraade. Det er det, der udvikler Friheden, det, som letter Anvendelsen af elektrisk Kraft i det Omfang, Nutiden ønsker det. Men ved Siden deraf indeholdes saa i Kapitel 2 Reglerne om det Ansvar, der paahviler den, der tager denne elektriske Kraft i Brug. Dette Ansvar er i alt væsentligt formet paa Grundlag af de Regler, der i øvrigt ere kendte i vor Lovgivning om Erstatning for Skadetilføjelser, navnlig da dem, der indeholdes i Lov om Erstatning for Skade ved Jernbanedrift af 26. Marts 1898 og i Lov om Erstatning for Ulykkestilfælde ved industrielle Virksomheder af 7. Januar 1898. I Lovforslagets 1ste Kapitel indeholdes saa Reglerne om de Myndigheder, der maa til for at træffe de Afgørelser og føre det Tilsyn, som Anvendelsen af denne Lov vil kræve. Jeg har allerede nævnt Elektricitetskommissionen, der omhandles i § 2, og i Forbindelse dermed omhandles i § 3 et Nævn, der skal nedsættes til at afgøre de Spørgsmaal, som staa nævnte der, et Nævn, der nærmest har Karakter af en Domstol, medens Elektricitetskommissionen nærmest er af administrativ Natur.

Det er ikke alle Regler angaaende denne Sag, som indeholdes i selve Lovforslaget, det vilde være for omstændeligt, og det vilde ogsaa være upraktisk, fordi det saa vilde være nødvendigt straks paa Stedet at fastslaa disse Regler i alle deres Detailler og det vilde da være særdeles vanskeligt, hvis man i Fremtiden indsaa, at de ikke vare heldigt formede, at faa dem forandrede, da man saa maatte til Lovgivningsmagten igen. Derfor har man valgt at henlægge Detailbestemmelserne i disse Retninger til et Reglement, som det i § 1 er lagt i Ministeren for offentlige Arbejders Haand at udfærdige efter Raadførelse med Elektricitetskommissionen. Hvad dette Reglement vil komme til at indeholde, hvis dette Lovforslag endelig vedtages, er det altsaa lagt i Ministeren for offentlige